

Казки про дружбу

Дідове хазяйство

Дідове хазяйство

Жив собі дід та баба. Посила баба діда на заробітки. Спекла йому коржик. Дід положив за пазуху та й пішов.

Іде та й іде він собі, коли лежить жолудик та й пита діда.

- Де ти йдеш?
- На заробітки.
- Візьми й мене.
- Та йди.

Та й укинув його у пазуху. Пішов і пішов. Навстрічу рак та й питає діда.

- Де ти йдеш?
- На заробітки.
- Візьми й мене.
- Та як же я тебе візьму, як ти щипаєшся?
- Та я буду сам повзти.

Ішов, ішов, навстрічу йому жаба та й пита його.

- Діду, діду, де ти йдеш?
- На заробітки.
- Візьми й мене.
- Ходім.

Пішли. Ідуть та й ідуть, навстрічу їм вутка. Ну й пішли. Йдуть та й ідуть, лежить довбня. Тоді ідуть, дід несе довбню. Ідуть та й ідуть, коли лежить личко та й питається.

- Діду, діду, де ти йдеш?
- На заробітки.
- Візьми й мене.
- Ходім.

От вони ідуть та й ідуть, попереду дід іде і довбню несе і жолудик у пазусі, а за ним повзе рак, і жаба повзе, і вуточка йде, і личко повзе.

Ідуть та й ідуть, от у лісі земляночка. Увійшли у ту земляночку. Вуточку дід посадив у сінях на переводину, а жолудик укинув у піч, а рака і жабу у лоханку укинув, а довбню і личко серед хати, а сам поліз на піч.

Уходе ведмідь у земляночку, затопив у печі, підсунув лоханочку і сів. У печі горить, як розпікся жолудь, та як лопнув, та ведмедя в лоб, а ведмідь як схвативсь, та по хаті, та заплутався в личко та й упав. А дід як схватився з печі та за ту довбню, та ведмедя убив, а вуточка. «Так! Так! Так!» А дід із ведмедя шкуру зняв та бабі шубу пошив та приніс на гостинець.